

Most akkor, Bem apó?

rezeda - 2020-04-26 19:21:06

„...Azok közülünk, akik évtizedek óta Magyarország barátainak tekintettük magunkat, most döbbenetben állunk és szomorúak vagyunk, de ez az önök választása. Sok szerencsét az EU-t gyűlölő nacionalisták társaságában. Remélem, ismét a vesztes oldalon állnak...” – Ezt az elbocsátó szép üzenetet Dájcstomi, s rajta keresztül a Fidesz – és természetesen Orbán Viktor – kapta Radosław Sikorskitól, aki volt lengyel külügyminiszter, jelenleg néppárti képviselő. Csak fideszi nézőpontból nem tudni, milyen irányú az elhajlása, hogy komcsi-e vagy liberális varangy. De írt mást is.

„...Ahelyett, hogy félrevezető leveleket írálna az EPP képviselőcsoportjának, jobb szolgálatot tenne Magyarország és a Fidesz hírnevének azzal, ha a kormányuk felhagyna a járvány politikai célokra való felhasználásával, mert ezeknek semmi közük sincs a lakosság védelméhez. Az én modern konzervatív felfogásomtól távol áll külföldi egyetemek bezárása, a köz- és a kereskedelmi média bekebelezése, gyűlöletkampányok indítása külföldiek és az EU ellen, és a benyulás Vlagyimir Putyinnak. Emiatt és nem Donald Tusk félreértett szavai miatt válnak el az útjaink...” – Akkor, ha jól értem, és oldani szeretném a komor hangulatot, mostantól nem bratankik ők, pláne nem dwa.

Az újszülötteknek azért elmesélem, mi ez a Tusk-ügy. Nos, Donald Tusk, az EPP elnöke a Spiegelnek azt nyilatkozta, hogy Carl Schmitt nagyon büszke lenne Orbán Viktorra. Az Európai Néppárt elnöke ezzel arra utalt, hogy a magyar jogalkotást a náci hatalomgyakorlás jogi hátterét megalapozó szakember is elismerné. Erre Orbán médiája Tusk nagypapájáról közölt hamis képet, mondván náci kollaboráns volt, amire a komplett lengyel sajtó kiakadt, és a Fakt című újság főszerkesztője, bizonyos Kasia Kozłowska azt találta írni, hogy *„egy igaztalan magyar médiatámadás egy lengyel politikus ellen a lengyel-magyar barátságot is támadja.”*

Lengyelek Budapesten fotó: MTI

Ez volt a kályhánk, amibe belerongyolt Dájcstomi meg a haverjai, ők szólították fel Tuskot, hogy kérjen bocsánatot, szégyenteljesnek nevezve Tusk kijelentését, és a többi, ahogyan megszokhattuk. Erre érkezett Sikroski meglehetősen megalázó levele, ami viszont már messzebb is ment: *„Tényleg emlékeztetni akar minket arra, hogy Magyarország melyik oldalon harcolt a második világháborúban? Fel kellene tennünk a kérdést, hogy a Fidesz vezetői vagy az önök nagyapái melyik*

oldalon harcoltak?” – és ezzel a mondattal túljutottunk Dájcstomin és a Fideszen, túl Orbán Viktoron is.

Mert ugyanis, itt már a mimagyarokról van szó, hogy mi mindannyian varacskos disznók volnánk. Látjuk azt a folyamatot, midőn a Fidesz és a magyar egybecsúszik, és a kultúrnépek közt onnantól fogva lehajtott fejjel kell közlekednünk, mint ahogyan a második világhégés után is volt olyan, hogy a magyar szó hallatán egyszerűen kiköptek. És akkor sem azok miatt, akik meghaltak a Donnál, hanem azok miatt, akik odaküldték őket meghalni. És lám, kemény munkával eljutottunk ide megint, szerte Európában furán néznek a magyarra, hovatovább megkérdik, hol a lova meg az íja.

Nem volt egyszerű, de a fiúk összehozták ezt is – meg a lányok –, nem csak Dájcstomi, sőt, a legkevésbé ő, mert Dájcstomit ismerjük, a valósághoz fűződő kétes viszonyát is, megnyilvánulásainak altesti gazdagságait úgyszintén. Hanem a hivatalosnak mondható hangok, Orbán, Kovács levelező, Varga miniszter meg Novák családügyes, valamint a hátország hozta össze sikeresen, hogy gyalázatos nemzet legyünk. Nyolcvan év után újra. Már elég régóta látszott, hogy ennek ez lesz a vége, a kérdés az volt, mikor. Most kezdődött el az utolsó felvonás.

Az ember nem tud kellőképp szomorú lenni, hogy ilyen dúvadak közt kell élnie. És nem is Bem apó népének mitikus barátsága fog hiányozni, hanem, hogy mindezek után ezt a Sikorskit magyarabbnak érzi mint akár Németh Szilárdot. S nem azért, mert ez a heppje, hanem, mert ez a lengyel olyan európainak tűnik, és az ember magyarként szintén annak gondolja magát, mígnem észreveszi, hogy mégsem olyan közegben adatik élnie. De ezt a történetet már J. A. polgártárs is elmesélte Thomas Mann kapcsán, hogy bele is haljon a felhőtlen boldogságba. Nem gondoltam volna, hogy velünk is ez történik.